

VII.

Κάθε αγόνας αρχίζει με λέξεις

«ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ, ΘΕΛΟΥΜΕ ΛΟΓΙΑ», γραμμένο με μαύρα γράμματα στο δωδέκατο όροφο του κυκλικού κτιρίου είχε γίνει το θέμα της ημέρας, στο τρίτο διάλειμμα και δεν το είχαν εξαντλήσει, με την κουβέντα ξεχάσαμε το τσάι, είπε ο μάστορας κι έπιασε το ντεμλίκι.

- Ζάχαρη, ρώτησε.

- Ναι, αλλά όχι στο ποτήρι, απάντησε ο Αϊντίν προτάσσοντας την παλάμη του.

Και για να λύσει την απορία των υπόλοιπων του συνεργείου, έβγαλε από το σακίδιό του ένα σακουλάκι με κύβους ζάχαρης.

- Η ζάχαρη πρέπει να λειώνει στο στόμα μαζί με το τσάι, έτσι το πίνουμε εμείς της μειονότητας, είτε ρίχνοντας ένα κύβο κάτω από τη γλώσσα.

Η μειονότητα είχε δύναμη στους πρόσφυγες, επαφή έπιασε αμέσως, για την ώρα συγκατοικούσε, τέσσερις σ' ένα υπόγειο δωάρι, όλη μέρα στο γιαπί, υπερωρίες και διπλοβάρδιες, το έργο ήταν στα μετέα και από το δέκατο όροφο η θέα πανοραμική, η πρωτεύουσα άπλωνε τους συνοικισμούς της από τις παρυφές του βουνού ως τη θάλασσα, είχε σουρουπώσει κι ο ήλιος γυμνός από σύννεφα ετοιμαζόταν για μακροβούτι στα σταχτιά νερά της.

Η σκέψη του στην Ιρίνα και στη Γετέρ, μάθαινε νέα τους καθημερινά, το δίκτυο αλληλεγγύης φρόντιζε γι αυτό, ήταν θέμα ημερών να περάσουν απέναντι, έκανε όνειρα, είχε μάθει πια, για ακόμα μια φορά θα έπαιρνε τη ζωή του από την αρχή.

Ο Αϊντίν πελέκησε το τούβλο με το μυστρί και με το καλέμι άνοιξε τέσσερις τρύπες στη σειρά, το τούβλο πήρε το σχήμα φλογέρας, αμέσως το έφερε στο ύψος των χειλιών και δοκίμασε να παίξει το αγαπημένο του βαλσάκι, οι πρώτες νότες μπλέχτηκαν με ένα ασυνάρτητο μουρμούρισμα σαν μοιρολόι, κάποιος ανέβαινε αλαφιασμένος τις σκάλες, ήταν ο Αριάν από το διπλανό συνεργείο, η φωνή του διακοπτόταν από αναφιλητά και κομμένες ανάσες.

- Έπεσε η μεγάλη σκαλωσιά στο κυκλικό κτίριο.

Δεν ήξερε να τους πει περισσότερα, ούτε αν υπήρχαν νεκροί ή τραυματίες, φτάνοντας στη μοιραία σκαλωσιά οι εργάτες μαζεμένοι σε κύκλο γύρω της είχαν βγάλει τα κράνη και προσεύχονταν, κάποιιοι καταριόνταν στη γλώσσα τους και κάποιιοι ρουφούσαν ζεστά τα δάκρυά τους, η νύχτα έγινε μέρα από τους προβολείς

των τηλεοπτικών συνεργειών, μέχρι που ακούστηκε η σειρήνα, το ασθενοφόρο πήρε τους οκτώ νεκρούς και απομακρύνθηκε σιωπηλά με το φάρο σβηστό, στο μεγάλο έργο έπεσε ξανά βαρύ το σκοτάδι.

Το λόγο πήρε ο Σελίμ, ο πιο παλιός μάστορας του συνεργείου.

- Στην πατρίδα μας λέμε, πως κάθε αγώνας αρχίζει με λέξεις.

Πέντε λέξεις και τα ονόματα των νεκρών δέσποζαν στην κεφαλή της πομπής, οι «ΑΝΕΠΙΣΗΜΟΙ ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΓΟΥ» συνοδεύονταν στην τελευταία τους κατοικία από καμιά εκατοστή εργάτες, οι περισσότεροι μετανάστες και μια μικρή αντιπροσωπεία της εταιρείας, ανάμεσα στους εργάτες ο Αϊντίν και στα μέλη της αντιπροσωπείας ο Νίκος, δεν χαιρετήθηκαν, αντάλλαξαν μόνο μια ματιά, το βλέμμα του Νίκου γυάλιζε και το μυαλό του είχε κολλήσει πάλι, μα τούτη τη φορά όχι στην εικόνα του Άφαντου, αλλά στο χτεσινό μίτινγκ στα γραφεία της εταιρείας, γύρω από το οβάλ τραπέζι των συσκέψεων ο πρόεδρος της «ΑΝΕΜΗ ΑΕ», ο διευθύνων σύμβουλος, ο τεχνικός διευθυντής και ο ίδιος ως εργοταξίαρχης εξέταζαν τα αίτια του ατυχούς συμβάντος.

- Έχω βρει μάρτυρες που θα δηλώσουν πως τα θύματα αρνούσαν να βάλουν τα προστατευτικά, παρά τις επίμονες συστάσεις του μηχανικού ασφαλείας.

- Πόσα θέλουν;

- Όχι πολλά. Το έχω κλείσει το θέμα.

- Επίσης κανονίστε να μην πάρει άλλη δημοσιότητα, σαν πολύ τράβηξε η ιστορία.

- Κι ένα τελευταίο. Τον επικήδειο εκ μέρους της εταιρείας θα εκφωνήσει ο κύριος Σιαμάντης.

Η πομπή είχε ήδη φτάσει μπροστά στο μνήμα, οι παρευρισκόμενοι έκαναν κύκλο γύρω από τον άδειο λάκκο, δεν μπορεί να έκανε λάθος, η ουλή στο μέτωπο του τύπου που στεκόταν στο βάθος ανάμεσα στους δύο πρόσφυγες ήταν του Άφαντου, τέντωσε το λαιμό του να σιγουρευτεί μα εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκε ένα σκούντημα στην πλάτη, ο εκπρόσωπος του συνδικάτου είχε ολοκληρώσει το λόγο του και είχε έρθει η σειρά του, ξεδίπλωσε το χαρτί και άρχισε να διαβάζει μηχανικά, από τις πρώτες κιόλας λέξεις άκουγε τη φωνή του να αντηχεί σαν αντίλαλος, σαν τα λόγια του να αντανakλούσαν στα φέρετρα και να ενώνονταν με τη φωνή των νεκρών, συνέχισε το λόγο του με δυσκολία, είχε χάσει την επαφή με τους γύρω του, δεν έβλεπε τίποτα, ούτε καν τον μετανάστη που τον πλησίασε και του άδειασε ένα κουτί κόκκινη μπογιά.

Τότε μόνο σήκωσε το κεφάλι και έψαξε με το άδειο βλέμμα του τον Αϊντίν.

Από τον Αϊντίν κανένα νέο και τα πράγματα ζόριζαν, η οικονομική κρίση είχε πέσει στη χώρα σαν το κακό που όλοι περίμεναν, αλλά δεν έκαναν τίποτα για να το αποτρέψουν, εδώ και καιρό η οικονομία ακολουθούσε ένα πρόγραμμα οικονομικής μεθαδόνης, έτσι έγραφαν οι εφημερίδες, η Ιρίνα τις διάβαζε κι όλο περισσότερο πειθόταν πως έπρεπε να συντομεύσει τη φυγή της, οι μέρες μου σ' αυτή τη χώρα είναι μετρημένες, σκέφτηκε δίνοντας τα κλειδιά στον κουστουμαρισμένο μεσήλικα που της ζήτησε το 608, πάλι το μυαλό της είχε παραστρατήσει, έπρεπε να είναι συγκεντρωμένη, τις προάλλες έδωσε λάθος δωμάτιο, ευτυχώς το θέμα δεν έφτασε σ' αυτιά του υπεύθυνου, θα την είχε διώξει κλοτσηδόν.

Λάθη σ' αυτό το ξενοδοχείο δεν επιτρέπονται, της το είχε ξεκαθαρίσει από την πρώτη συνέντευξη, στην τρίτη την προσέλαβε για τις γλώσσες και το παρουσιαστικό της, μα σίγουρα είχε κι άλλα στο μυαλό του, τον είχε πιάσει να κοιτάει τις γάμπες της σαν ξελιγωμένος, τα βλέμματα των ανδρών, ειδικά των

καθωσπρέπει πελατών έπεφταν πάνω της με θράσος, όπως και του νεαρού κυρίου που καθόταν εδώ και ώρα στο σαλόνι, την κοιτούσε επίμονα μ' ένα τρόπο περιέργο, δεν βγάζεις άκρη με τους άνδρες μονολόγησε, όταν τον είδε να πλησιάζει στη ρεσεψιόν.

- Καλησπέρα σας, έχετε κλείσει δωμάτιο;
- Μην αλλάξεις ύφος συνέχισε να χαμογελάς. Ο Αϊντίν βρέθηκε. Είναι καλά και σε περιμένει. Βρες τρόπο να φύγεις κι εσύ.

Η Ιρίνα γύρισε το πόμολο κρατώντας σφιχτά με το άλλο χέρι τη Γετέρ, φορούσε μαντίλα και μανίκι μακρύ μα όλα τα κεφάλια στράφηκαν στην πόρτα, δεν ήταν συνηθισμένα να βλέπουν γυναίκα σ' αυτά τα μέρη, το καφενείο στο λιμάνι ήταν στέκι σωματεμπόρων και λαθρέμπορων, έσκυψε το κεφάλι και κατευθύνθηκε στο γκαρσόνι, της είπε να περιμένει, δεν κάθισε σε τραπέζι, κόλλησε στη θολωμένη τζαμαρία βάζοντας μπροστά της ασπίδα τη μικρή.

Η αίθουσα γουργούριζε από τους ναργιλέδες, ένα ντουμάνι τής έτσουξε τα μάτια και μια πρωτόγνωρη μυρωδιά τής έκαψε τα ρουθούνια, μια παρέα νεαρών τής έριχνε λάγνα βλέμματα χασκογελώντας, στη γωνιά ένας γέρος με μάτι σαλεμένο σκούπιζε τα σάλια του μ' ένα βρώμικο μαντίλι, οι θαμώνες τον αποκαλούσαν ποιητή και τον κερνούσαν τσάι, η πόρτα άνοιξε με πάταγο, στο κατώφλι της ένας άνδρας με ναυτικό καπέλο.

- Το Αμαρίλλις ζητάει πλήρωμα.

Οι νεαροί πετάχτηκαν όρθιοι και μαζί τους ο γέρος, οι θαμώνες ξεκαρδίστηκαν στο γέλιο και τον παρακίνησαν με χειρονομίες να τους ακολουθήσει στο μάρκο, κάποιος του πέταξε στα μούτρα ένα ποτήρι ρούμι εισπράττοντας επιφωνήματα, ο γέρος έβγαλε το μαντίλι και σκούπισε με αργές κινήσεις πρώτα το ρούμι στο λαιμό του κι έπειτα τα σάλια του στο σαγόνι.

- Βρώμαγε ο βυθός της θάλασσας από τη σήψη των πτωμάτων κι εμείς ψάχναμε σπίτια λευκά και μαυριδερά κορμιά...

Ακολούθησαν χειροκροτήματα και σφυρίγματα, μέσα στο χαμό ο σερβιτόρος πλησίασε την Ιρίνα και της έδειξε την πορτούλα δίπλα στη κουζίνα, κρατώντας σφιχτά από το χέρι τη Γετέρ περπάτησε ένα μικρό διάδρομο ανάμεσα σε τσουβάλια, ξύλινες κούτες και νταμιτζάνες και βγήκε σε μια αποθήκη που μύριζε αλκοόλ και βαρβατίλα, πίσω από το ξύλινο γραφείο ένας άνδρας με κόκκινο βλέμμα.

- Τα φερες;

Η Ιρίνα έβγαλε από την τσάντα της ένα πακέτο χαρτονομίσματα και το πέταξε πάνω στο γραφείο.

- Αυτά είναι όλα, δεν έχω άλλα. Ή τα παίρνεις ή μας γράφουν οι εφημερίδες.

Οι πρωινές εφημερίδες περιέγραφαν με λεπτομέρειες την επιχειρηματική πορεία του προέδρου της «ANEMH AE», αριστερός ακτιβιστής στα φοιτητικά του χρόνια, είχε αξιοποιήσει σωστά τις γνωριμίες του, οι πολιτικοί του αντίπαλοι ήταν τώρα στην κυβέρνηση, μα αυτό δεν ήταν εμπόδιο, όλοι μαζί είχαν δημιουργήσει ένα δίκτυο παλιών συνδικαλιστών, η εξουσία ανήκει σε γενιές και όχι σε τάξεις, υποστήριζε στις συνεντεύξεις του και η μικρής εμβέλειας προσωπική του επιχείρηση μέσα σε είκοσι χρόνια είχε εξελιχθεί σε μια από τις μεγαλύτερες κατασκευαστικές της χώρας.

Την ευθύνη δεν είχε αναλάβει καμία οργάνωση, οι ειδικοί της αντιτρομοκρατικής χαρακτήρισαν την ενέργεια άκρως ερασιτεχνική και την συνέκριναν με την προ δεκαετίας δολοφονία του χρηματιστή, δεν θα ήταν έκπληξη αν η «Ένοπλη πάλη» αναλάμβανε την ευθύνη.

Το θύμα είχε φτάσει στην εταιρεία γύρω στις έντεκα το πρωί, έτσι κατέθεσε η ιδιαίτερα γραμματέας, το γραφείο της βρίσκεται σε απόσταση από αυτό του προέδρου, μεσολαβεί ένας μεγάλος διάδρομος, ο κύριος πρόεδρος πάντα επιζητούσε την απομόνωση, σπάνια τον έβλεπε κατά τη διάρκεια της ημέρας, οι περισσότερες επαφές τους γινόταν από το τηλέφωνο και τα ραντεβού του δεν περνούσαν όλα από το γραφείο της, ο κύριος πρόεδρος είχε προσωπικό ασανσέρ που έβγαινε κατ' ευθείαν στο παρκινγκ, η πόρτα του ασανσέρ ελεγχόταν από υπάλληλο της εταιρείας, εκείνη τη μέρα έτυχε να βρίσκεται σε άδεια, στις δώδεκα ο πρόεδρος την ενημέρωσε ότι δεν θα δεχόταν άλλα τηλεφωνήματα και τα επόμενα ραντεβού, στις τρεις τον βρήκε σκυφτό πάνω στο γραφείο του, μπαίνοντας νόμισε ότι κοιμόταν, μα όταν πλησίασε είδε την κόκκινη κηλίδα, η ιατροδικαστική εξέταση ανέφερε διαμπερές τραύμα στο κρόταφο εκ δεξιών προς τα αριστερά, η αυτοκτονία αποκλείστηκε αμέσως, το θύμα ήταν αριστερόχειρας και η βαλλιστική έρευνα έδειξε πως το όπλο προερχόταν από τη χώρα του Βορρά.

Το γεγονός έγινε πρώτη είδηση σε όλα τα δελτία, τα σενάρια έδιναν κι έπαιρναν, ακούστηκαν φήμες πως επίκειται σύλληψη ενός υπόπτου, ο Νίκος δεν έδωσε σημασία, οι γνωστές διαρροές της αντιτρομοκρατικής, μονολόγησε, τις επόμενες μέρες τα κανάλια ανακοίνωσαν πως επίκειται επικήρυξη του βασικού υπόπτου έναντι σημαντικού χρηματικού ποσού.

Τα χρήματα λιγότευαν, η Ιρίνα μέτρησε για ακόμα δυο διανυκτερεύσεις στο μοτέλ «Μπραζίλ», από την επόμενη θα έπρεπε να μετακομίσουν στο ξενοδοχείο «Τα αστέρια», έτσι είχαν βαφτίσει οι πρόσφυγες τα πρόχειρα στημένα αντίσκηνα στην αμμουδιά της παραλίας, ευτυχώς ο καιρός δεν έφερνε βροχές κι αέρηδες, καλύτερα στα αστέρια, στο μοτέλ οι κατσαρίδες τα βράδια έκαναν πάρτι.

Έπρεπε να είχαν μπαρκάρει από μέρες, ήταν φως φανάρι πως τους κοροΐδευαν, όλο αύριο και αύριο τους υπόσχονταν, η Ιρίνα βγήκε μπροστά και τους ξεμπρόστιασε, παίρνουν ποσοστά από τους χωριάτες, φώναζε, βάλτε τα τρόφιμα και τα έσοδα του μοτέλ, κάθε μέρα που περνά είναι γι αυτούς κέρδος, μας κοροΐδεύουν, μας έχουν όλο στο αύριο και το αύριο, μαζεύτηκαν μπούγιο και κίνησαν να ζητήσουν το λόγο, μα που να απευθυνθούν, γύριζαν μέσα στο χωριό, τα λεφτά μας φώναζαν, νισάφι πια, θα κάνουμε κακό στα παιδιά σας απειλούσαν, τη άλλη μέρα έφτασε ένας κοντόχοντρος με σουβλερή μύτη και φόρτωσε δύο μπιτόνια βενζίνα στη βάρκα, επιτέλους φεύγουμε χάρηκε η Ιρίνα, μα το χαμόγελό της κόπηκε όταν τον είδε να εκπαιδεύει ένα νεαρό πρόσφυγα πως να κουμαντάρει τη βάρκα, ο καημένος δεν είχε ιδέα, ούτε κολύμπι δεν ήξερε, η Ιρίνα απαίτησε τα γυναικόπαιδα να ταξιδέψουν στην καμπίνα.

Στο συνεργείο η ατμόσφαιρά βαριά, η μέρα έφευγε ολόκληρη μουγκή, λόγια τα απαραίτητα για να βγει η δουλειά, η συνεννόηση γινόταν με τα μάτια, ο Αϊντίν έβλεπε κάποιες περίεργες κινήσεις γύρω από το εργοτάξιο, τη μέρα άγνωστες φάτσες να τριγυρνούν και μόλις έπεφτε ο ήλιος κάποιες σκιές να σαλεύουν, δεν το έκανε θέμα, αρκετό το σοκ που πήραν, ζήτησε μόνο στο σχόλασμα να φεύγουν όλοι μαζί, για καλό και για κακό, δικαιολογήθηκε, μα κι αυτό δεν κράτησε πολύ, ο εργολάβος τους χώρισε σε διαφορετικά εργοτάξια, τον Αϊντίν τον έστειλε στην άλλη άκρη του έργου, στο νέο του συνεργείο οι περισσότεροι ντόπιοι, κάποιους τον κοίταζαν με μισό μάτι, μα αυτοί που δεν του γύριζαν ούτε λέξη ήταν οι μετανάστες της χώρας του Βορρά.

Είχε κλείσει μια βδομάδα κι ακόμα έφευγε μόνος στο σχόλασμα, όχι ότι φοβόταν, αλλά στη δουλειά αν δεν ακουμπήσεις στο διπλανό σου δεν γίνεται χαίρι, έτσι είχε μάθει από μικρός, ο δικός του ήταν ο Γκιόργκι, ένας αμούστακος ασπρουλιάρης με ξανθά μαλλιά, στο σχόλασμα του πρότεινε να πιούν παρέα μια ρακή, μα ο Γκεόργκι αρνήθηκε κινώντας το κεφάλι του πάνω κάτω.

Ο Αϊντίν έβγαλε τα ρούχα της δουλειάς, πάντα άλλαζε στο τέλος της δουλειάς, όχι πως ντρεπόταν για τη δουλειά του, μα ούτε ο ίδιος δεν άντεχε τη μυρωδιά της, όσες φορές έφευγε βιαστικός η θέση στο λεωφορείο δίπλα του έμενε κενή.

Η βραδιά υγρή και η ατμόσφαιρα βαριά, μια αντάρα είχε κάτσει πάνω στην πόλη, στρίβοντας στο στενό που θα τον έβγαζε στη στάση πετάχτηκαν μπροστά του πέντε τύποι κρατώντας μπαστούνια του μπείζμπολ, οι τρεις με ξυρισμένα κεφάλια, ένας φορούσε κασκέτο χαμηλά ως τα μάτια και ένας κουκούλα που άφηνε στο φως μόνο τα μάτια του, τελευταία στιγμή πρόσεξε τον αγκυλωτό σταυρό στο γείσο του κασκέτου, τουλάχιστον ήξερε με ποιους είχε να κάνει.

- Γιατί δεν πας στη χώρα σου κολόγυφτε, μίλησε πρώτος ο τύπος με το κασκέτο που φαινόταν να έχει τον πρώτο λόγο.

- Για να πηδάω κάτι τύπους σαν κι εσάς, ανταπάντησε ο Αϊντίν χωρίς να το σκεφτεί και έσαξε γύρω για κάποιο αυτοσχέδιο όπλο, μ' αυτούς τους τύπους η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση, δεν βρήκε κάτι και σήκωσε τις γροθιές του, θα πουλούσε ακριβά το τομάρι του.

Βρέθηκε με τη μούρη κολλημένη στο κράσπεδο, αυτός με το κασκέτο τον βούτηξε από τα μαλλιά και του τριψε τη μούρη στις ακαθαρσίες του πεζοδρόμιου, έλα, διέταξε τον άλλο με την κουκούλα, ο Αϊντίν φοβήθηκε, με τους μπάτσους ήξερε πως κάπου υπάρχει ένα όριο, μ' αυτούς εδώ δεν ξέρεις ποτέ τι σε περιμένει, που μπορούν να φτάσουν, σε όσο πιο δειλό έπεφτες τόσο πιο εύκολα έφτανε στα άκρα, τους ήξερε κι από τη χώρα του, παντού ίδιοι είναι, ανθρωπάκια, βλέποντας το μπαστούνι να σηκώνεται στον αέρα έκλεισε τα μάτια και έσφιξε τα δόντια, άχνα δεν θα έβγαζε.

- Μάγκες το πάρτι τέλειωσε.

Η φωνή ήρεμη μα σταθερή, έφερε σιωπή, ο Αϊντίν άκουσε βήματα να το βάζουν στα πόδια, στρέφοντας το κεφάλι του είδε ένα πιστόλι στον κρόταφο του κουκουλοφόρου.

- Αν δεν απαντάς αμέσως σε ότι σε ρωτώ, σου τινάζω τα μυαλά επιτόπου.

Η σταθερή φωνή έβγαине από το στόμα ενός καχεκτικού προσώπου που καλυπτόταν σχεδόν ολόκληρο από ένα ζευγάρι γυαλιά με χοντρό σκελετό και ένα μάλλινο σκούφο κατεβασμένο ως τα αυτιά.

Ο τύπος άρχισε τις κλάψες και τα παρακάλια, μέσα από τη κουκούλα η φωνή του έβγαине πνιχτή και τρεμουλιαστή και στο τέλος κάθε απάντησης του αποζητούσε έλεος, για να τον κρατήσουν στη δουλειά έπρεπε να είναι μαζί τους και για τον κάνουν μέλος έπρεπε να πάρει το βάπτισμα του πυρός με έναν σκούρο που θα τον επέλεγε ο ίδιος, έτσι αποκαλούσαν τους μετανάστες της Ανατολής στο σινάφι τους.

- Τον έχεις ξαναδεί, τον ρώτησε ο σωτήρας του τραβώντας με μια απότομη κίνηση την κουκούλα του αιχμάλωτου του.

- Όχι πρώτη φορά τον βλέπω, απάντησε ο Αϊντίν, αντικρίζοντας το νεαρό με το ασπρουλιάρικο πρόσωπο που λίγο πριν του είχε ζητήσει να βγουν για ρακί.

- Εξαφανίσου και αν σε ξαναπετύχω μπροστά μου θα σου κάνω τα μυαλά κιμά.

Και γυρίζοντας προς τον Αϊντίν:

- Θα σε συνοδέψω μέχρι το σπίτι σου, με τη φάτσα που έχεις δεν πάς ούτε πενήντα μέτρα.

Ο άγνωστος τον σουλούπωσε όσο μπορούσε, του ίσιαξε τα ρούχα και κάλεσε ταξί, στη διαδρομή του μιλούσε περί ανέμων και υδάτων, σαν να γνωρίζονταν χρόνια, όταν το ταξί σταμάτησε ο άγνωστος κατέβηκε μαζί του, επέμενε να τον συνοδέψει ως την είσοδο της πολυκατοικίας, ο Αϊντίν ενέδωσε, τότε ο άγνωστος σωτήρας έβγαλε το σκούφο του και έριξε τα μακριά μαλλιά του πίσω δείχνοντας με τον αντίχειρα μια ουλή ψηλά στο μέτωπο του.

- Περαιστικά και δώσε πολλά χαιρετίσματα στο φίλο σου το Νίκο.